

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Διευσιτόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀσκηστικὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>*Ἐσωτερικῶς: Ἐτησίᾳ . . . ὄρ. 8, — Ἐξάμητος . . . 4,50 Τετμήνου . . . 2,50</p> <p>*Ἐξωτερικῶς: Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10, — Ἐξάμητος . . . 5,50 Τετμήνου . . . 3, —</p> <p>Ἄ ἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.</p>	<p>ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>*Ἐσωτερικῶς λπ. 20. *Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20 Φέλλα προηγουμένον ἐτέρον, Ἀ' καὶ Β' περιόδου ἐπιπλέονται ἑκάστων λπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπέου ἄρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάνειον</p>
<p>Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1909</p>	<p>Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 46</p>

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ ὑπάλληλος ἀπήντησε μειδιῶν :
 — Καθαρώτατό ; . . . Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε γιὰ ὅλο τὸν κόσμον . . .

Ὁ Ἀντώνιος ἐσκέφθη μίαν στιγμήν καὶ ἀπήντησε :

— Δὲν πειράζει. Στείλατέ το. Ἄν δὲν τὸ ἐνοήσῃ, θὰ μοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις. Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ τραῖνο θὰ φύγῃ, κ' ἔτσι κερδίζουμε καιρὸ.

— Εἶνε τρελλός ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπάλληλος. Ἄλλ' ὅπωςδὴποτε διεβίβασε τὸ τηλεγράφημα.

Ὁ κύριος Δυμποῦ ἀπαιρνε τὸν καφέ του, ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα, εἰς τὸν κήπον, ὅταν τοῦ τὸ ἔφεραν.

— Ἡ φάρσα ἐξακόλουθεῖ, ἐπιθύρισε φουσικάτατα !

Καὶ ἔκραξε τὴν Ἐδίθ, ἡ ὁποία τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔκοπτεν ἄνθη, διὰ νὰ τὰ πάρῃ μαζί της εἰς τὸ Παρίσι.

— Περιττόν, κόρη μου τῆς εἶπε. Οἱ νεκροὶ δὲν κόπτον ἄνθη οὔτε ταξιδεύουν. Ὅριστέ ! Ἄφου μὲ κατέστρεψαν, τώρα μᾶς πεθαίνουν, καὶ μένα καὶ σένα !

Ἡ Ἐδίθ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια, ὅταν ἀνέγνωσε τὸ τηλεγράφημα.

— Εἶνε δουλειὰ ἐκείνου τοῦ βλάκα, τοῦ Ἀντώνη, εἶπε. Βλέπεις ὅτι τὸ ὁμολογεῖ καὶ μόνος του, προσέθεσε, πάντοτε διατεθειμένη νὰ ὑπερασπίζεταί τὸν ἀδελφόν της.

— Ἡ αὐτὸς εἶνε, ἡ ὁ Αὔγουστος, ἡ καὶ οἱ δύο, ἐγὼ θὰ τοὺς πληρώσω μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα ! ἀπήντησεν ὁ κύριος Δυμποῦ.

Ὁ τηλεγραφητὴς τῶν Παρισίων κατεξεπλάγη, ὅταν μετ' ὀλίγον ἐδέχθη τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

Ἄφου ἐθεωρήσατε καλὸν νὰ μᾶς στείλετε εἰς οὐρανοῦς, σκεφθῆτε τρόπον νὰ μᾶς ξαναφέρετε.

«Σὰς δίδω καιρὸν δώδεκα ὥρας. Παθαμένοι ἢ ζωντανοί, αὐριοῦν θὰ εἶμεθα εἰς τὸ Παρίσι.»

— Τί σημαίνουν αὐτά ; ἐπιθύρισε ὁ ὑπάλληλος,

Ἄλλα γιὰ ἐκπληξίς τὸν ἐκφρίμενε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Ἀντώνης παρουσιάσθη μὲ τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

«Διὰ νὰ σώσουν τιμὴν ἀσπρων τρι-

«Ἐναγαγεῖ τοὺς Κορπανῶφ, μπαμπά ! ἀπήντησεν ἡ Ἐδίθ.»
 (Σελίς 373, στ. β'.)

χῶν μου, καθικτεσθῶ κύριον γίνῃ θεῖος, καὶ δεσποινίδα Ἐδίθ γίνῃ ἐξαδέλφη.

— Πάλι αὐτός ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δυμποῦ, ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα. Μὰ τί κάμνει ὁ Αὔγουστος ;

— Ἐναγαγεῖ τοὺς Κορπανῶφ, μπαμπά ! ἀπήντησεν ἡ Ἐδίθ.

Ἄλλ' ἡ ἐξηγήσις δὲν τὸν ἱκανοποίησε.

— Τί διάβολο, εἶπε. δὲν γυρίζουν στὸ σπίτι τὸ μεσημέρι ; Ὅθ' εἶχε λοιπὸν καιρὸν ὁ Αὔγουστος, πρὶν ξαναβοῦν

ἔξω, νὰ μοῦ γράψῃ διὰ γλυκὰ λόγια . . .

Ἦτο μέλις ἡ ἕκτη ὥρα, καὶ ἐπειδὴ τὸ τηλεγραφεῖον τὸ καλοκαίρι κλείει εἰς τὰς ἑννέα, ἤμποροῦσε νὰ λάβῃ ἀκόμη μίαν ἀπάντησιν.

Ἔστειλέ λοιπὸν δεῦτερον τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἀντώνην, ἐρωτῶν :

«Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου ; Διατί δὲν μοῦ τηλεγραφεῖ αὐτός ;»

Εἰς τὰς ἑννέα παρὰ τέταρτον ἔφθασεν ἡ ἐπομένη ἀπάντησις :

«Ὁ κύριος Αὔγουστος εἶνε εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. — Ἀντώνης.»

Ὁ κύριος Δυμποῦ ἀνεπήδησε. Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν ; . . . Ἄ ! αὐτὴν τὴν φορὰν τίποτε δὲν θὰ τὸν ἐκρατεῖσεν ! Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ ἐπιτέλους ἡ μακρὰ αὐτὴ κωμῶδια, ἡ ὁποία ἐξέθετε τὴν ἀξιοπρέπειαν ὄλων !

Εἰς μάτην ἡ Ἐδίθ προσεπάθει νὰ καθουράσῃ τὸν πατέρα της. Καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἦτο ἀνήσυχος, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ ὑποθέσῃ. Εὐτυχῶς, μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, πέμπτον τηλεγράφημα, ὑπογεγραμμένον τοῦτο ἀπὸ τὸν Αὔγουστον, ἦλθε νὰ καθουράσῃ καὶ τοὺς δύο.

Ἴδου τί περιεῖχε :
 «Ὁδῆγησα πρῶτ' Κορπανῶφ εἰς Βερσαλλίας.

«Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα τί σὰς ἐτηλεγράφησεν ὁ Ἀντώνης. Εἶνε βλάξ ! Νὰ σὰς τὰ ἐξηγήσω ὅλα : ἐπιστρέφω ἀπὸ Ἀστυνομίαν, ὅπου κατήγγειλα ὅτι λωποδύτης μὲ ἀπῆλλαξε πορτογαλίου μου περιέχοντος διαφόρα φράγκα. Δωμάτια ἔτοιμα. Ἄλλὰ θὰ σὰς παρακάλουν περιμεῖνατε ἐξηγήσεις ταχυδρομικῶς. Χαιρετίσματα. — Αὔγουστος.»

— Δὲν θὰ περιμεῖνω ἀπολύτως τίποτε ! ἐδήλωσεν ὁ κύριος Δυμποῦ.

Αδριο θα πάρωμε το πρώτο τραίνο για το Παρίσι!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Μ' ελα ταύτα, ο Αύγουστος έγέλασε πολύ όταν ο Αντώνης τῷ επέδειξε τὰ διαμειφθέντα τηλεγραφήματα.

— Ήθελα νάδλεπα τὰ μούτρα τῶν τηλεγραφητῶν τοῦ διεβίβασαν αὐτοὺς τοὺς γρίφους! Ἄ, πόσο θὰ γελοῦσα ἀκέρμη, ἂν δὲν εἶχα τόσες φασαρίες!...

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν, πολὺ ἀμυδρὰς ἐλπιδὰς τῷ εἶχον ὁσῶν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐπινοήσῃ τὸ πορτοφόλι του.

Ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐστρέφετο ἀγρυπνός ἐπὶ τῆς κλίτης τοῦ «σάν τῷ φητό», ὁ νέος ἔβλεπε μελαγχολικῶς νὰ παρελαύνουν αἱ εἰκόνας τῶν σκέψεών του.

Μόλις τὸ πρωὶ κατῴρθωσα νὰ κοιμηθῆ. Ἄλλ' εἰς τὰς ὀκτώ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Αντώνης, ἐπισείων ἐν τηλεγράφημα.

— Ἀχ πῶς κτυπῆ ἡ καρδιά μου, κύριε!... ἐξωμολογήθη ὁ ὑπηρετῆς τί νὰ λή ἀρά γε...

Ὁ Αὐγουστος τὸ ἀπεσφράγισε. Ἐλαφρὴν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἔπειτα ἀνήγγειλε:

— Πρέπει νὰ πάω εἰς τὸ Σταθμὸν τοῦ Λυών, νὰ πάρω τὸ θεῖο καὶ τὴν ἐξαδέλφη, ἀπόψε, εἰς τὰς πέντε καὶ σαράντα.

Ὁ Αντώνης κατένευσε κατενχαρακτημένως.

— Ἔτσι ἔ; λαμπρά!... Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃτε, κύριε, ὅτι δική μου ἦταν ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς ἰδέας!

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν Αὐγουστον γελῶντα:

— Μάλιστα μεγαλοφυΐας, διεμαρτύρηθη, ἀφοῦ μᾶς σῶζη...

Ὁ Αὐγουστος ὕψωσε τοὺς ὄμους: — Ζήτησε πιστοποιητικὸν μεγάλου ἀνδρός, ἂν σοῦ τὸ λέγη ἡ καρδιά σου, ἀπαίτησε ἀκόμη νὰ σὲ θάψουν καὶ εἰς τὸ Πάνθειον, ἀλλὰ μὴν ἐξαγάσῃ νὰ μοῦ φέρῃς ἐν ἀ-

μαξί εἰς τέσσαρες καὶ μισή, καὶ νὰ φροντίσῃς νὰ εἶνε δια ἐν τάξει εἰς δωμάτιόν τῆς Ἐδίδ καὶ εἰς βιβλιοθήκην.

— Δὲν μένει παρὰ νὰ τοποθετήσωμε τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου, ὑπέλαβεν ὁ Αντώνης, δεκνύων τὸ ἐπιπλόν, τὸ ὄπιον, ἀπᾶξ ἕδη, εἶχε μεταναστεύσῃ κατὰ τὸν κύριον του.

— Βάλ' τὸ εἰς τὴν τραπεζαρία ἂν δὲν ἔξερῃς τί νὰ τὸ κάμῃς. Λίγο μὲ μέλει.

Ἐγὼ δὲ θάχω πιά νὰ κρατῶ λογαριασμοὺς...

Ἄπο ἀδριαν, ἐλπίζω, ὁ μπαμπᾶς ἀναλαμβάνει τὰ ἡνία τοῦ Κράτους...

Ἦταν καιρὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καὶ πῶς θὰ περάσωμετὴν ἡμέρα μας σήμερα;

— Τὸ πρωὶ, θὰ περάσωμε μιά-δὺ ὥρες εἰς τὸ στρατιωτικὸν Μουσεῖον, εἶνε ἀποφασισμένον. Διὰ τὸ ἀπόγευμα, δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη τίποτε. Ἄφοῦ ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ

Σταθμὸ, οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθετῶ.

— Δὲν θὰ μὲ χρειαθοῦν ἐμένα;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Εἰς τὰς ἑνδεκά, νέον τηλεγράφημα, ἀπὸ τὸ Νεβέρ αὐτό, ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν προφθάσωμεν τὸ τραῖνον τῶν πέντε καὶ σαράντα, περιμένε μᾶς μετ' ὁ ἐπόμενον».

Ὁ Αὐγουστος ἐ-

σταθμὸ, οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθετῶ.

— Δὲν θὰ μὲ χρειαθοῦν ἐμένα;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Εἰς τὰς ἑνδεκά, νέον τηλεγράφημα, ἀπὸ τὸ Νεβέρ αὐτό, ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν προφθάσωμεν τὸ τραῖνον τῶν πέντε καὶ σαράντα, περιμένε μᾶς μετ' ὁ ἐπόμενον».

Ὁ Αὐγουστος ἐ-

σταθμὸ, οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθετῶ.

— Δὲν θὰ μὲ χρειαθοῦν ἐμένα;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Εἰς τὰς ἑνδεκά, νέον τηλεγράφημα, ἀπὸ τὸ Νεβέρ αὐτό, ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν προφθάσωμεν τὸ τραῖνον τῶν πέντε καὶ σαράντα, περιμένε μᾶς μετ' ὁ ἐπόμενον».

Ὁ Αὐγουστος ἐ-

σταθμὸ, οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ περπατήσουν μονάχοι τοὺς ἐδῶ-γύρω, ὑποθετῶ.

«Ὁ Κύριος! ἡ Δεσποινίς!...» (Σ. 374, στ. γ')

«Ὁ Αντώνης ἐκάθησε παρὰ τὸν ἀμαξηλάτην, μετ' ὁ Κῦριλλον ἐπὶ τῶν γονάτων του...»

ἔηγησε τὰ διατρέγοντα—δὸν ἠμποροῦσε τουλάχιστον—εἰς τοὺς ξένους του, καὶ τοῖς ἐζήτησε συγγνώμην διότι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἀρίστη τὸ ἀπόγευμα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς προϋπάντησιν τῶν συγγενῶν, τοὺς ὁποίους ἐπερίμενε.

— Καὶ ποῦ θὰ τοὺς βάλετε; ἠρώτησεν ἡ Μαρία-Σοφία. Ἐμεῖς πιάσαμε σχεδὸν ὅλο τὸ σπίτι. Μήπως μποροῦσε...

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἐξαδέλφη μου, διέκοψεν ὁ Αὐγουστος, ἔλαθα τὰ μέτρα μου καὶ εἰς τὸ οἰκονομῶν.

Καὶ ἠλλάξε θέμα συνομιλίας, φοβηθεὶς μήπως θὰ τῷ ἐζήτησαν περὶ τῶν ἀναμενόμενων συγγενῶν πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸν ἠνάγκαζον πάλιν νὰ ψευσθῆ.

Περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν, ἐπέβη ἀμαξίς διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυών.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, ἄλλη ἀμαξία, φορτωμένη με ἀποσκευάς, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 244 τοῦ Βουλευτῆ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ κύριος Δυμποῦ καὶ ἡ Ἐδίδ κατήλθον ἐξ αὐτῆς...

Φθάσαντες εἰς Νεβέρ ἐγκαίρως ὥστε νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ Λαρός, εἶχον κερδίσει οὕτω μίαν ὥραν. Τὸ δευτέρον τηλεγράφημα τοῦ κ. Δυμποῦ τοῖς ἐξήσφαλιζεν ἄλλην μίαν. Ἦτο ἀκριβὲς ὅτι ἐχρειάζετο εἰς τὸν πατέρα τοῦ Αὐγουστοῦ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐν σχεδίῳ του.

Ὅταν ὁ Αντώνης εἶδε τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζί των κλειδί, νὰ εἰσερχοῦνται ἐξαφνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, τὸσον ἐξεπλάγη, ὥστε ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖρα του μίαν τσαγιέρα εἰς πορσελάνην, τὴν ἴποιαν ἐκράτει τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Ὁ Κύριος! ἡ Δεσποινίς! Ἄπο τὴν ἰδέαν!... Καλ' ἐγὼ θὰ χάσω τὸ νοῦ μου!

Καὶ πραγματικῶς, ἤρχισε νὰ χάνῃ τὴν μνήμην του, διότι ἐκπύταξεν ὀδύρα φοβισμένως καὶ λησμονῶν ὅτι οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανῶφ ἔλειπαν εἰς περιπατον.

— Τώρα μάλιστα ἔφυγε ὁ κύριος Αὐγουστος, ἐξηκολούθησε. Αὐτὸς ὁ τηλεγράφος δὲν ξέρει πιά τί λέει!

— Καὶ ποῖος ξέρει πιά τί λέει! ὑπέλαβεν ἡ Ἐδίδ γελοῦσα καὶ πρῶτα πρῶτα εἰς, καλέ μου Αντώνη!

— Ἐ! ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ λήψῃ φέμματα... Ἄλλα τώρα πιά εἴμεῖς τὰ ξεσκολήσαμε. Ἄπο δῶ καὶ δεκαπέντε μέρες εἴπαμε καὶ λέμε φέμματα μετ' ὁ καντάρι.

— Ναί, ὡς καὶ ὁ Μπαρμπ' Ἀναστάσης, ποῦ εἶπ., καθὼς φαίνεται, τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ φοβερώτερα,

καρτηρήσεν αὐστηρῶς ὁ κ. Δυμποῦ. — Ὅσο γι' αὐτὰ, σὰς βεβαίω, κύριε, πῶς ἐγὼ δὲ σταίω καθόλου. Τοῦ σύστημα μονάχα νὰ λή—ἐξ αἰτίας τῶν ἐξαδέλφων, ξέρετε, —πῶς ἡ οἰκογένεια Δυμποῦ λείπει εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Τίποτε περισσότερον! Τάλλα τὰ ἔβαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Ὁ κύριος Δυμποῦ ὕψωσε τοὺς ὤμους εἰρωνικῶς.

— Παρακάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κορπανῶφ νὰ ἔλθουν νὰ μ' εὐροῦν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Μάλιστα, κύριε! μόλις γυρίσουν.

— Μὰ ποῦ εἶνε τώρα;

— Σεργιανίζου, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας ἢ εἰς τὰς Ἡλύσιας... κάπου ἐκεῖ.

— Πάρ' ἐν ἀμαξί καὶ πήγαινε γρήγορα νὰ μοῦ τοὺς φέρῃς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε μαζί πριν ἐπιστρέψῃ ὁ Αὐγουστος.

— Κύριε... εἶπεν ὁ Αντώνης τρέμων... κόριε... ἐπανελάβεν ὡς νὰ μὴν ἐτέλμα νὰ ἐκστομίσῃ τὴν συνεχῆσαν... δὲν πιστεύω νὰ τοὺς θέλετε γιὰ νὰ... δὲν σκοπεύετε νὰ...

— Κύρ Αντώνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντώνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντώνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντώνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντώνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντώνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

— Ἀχ! ἐστίναξεν ὁ Αντόνης δραματικῶς, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας πλησιάζει. Ὁ κύριος Αὐγουστος κ' ἐγὼ θὰ ξεσκαπασοῦμε... Ψεύτες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος... Καὶ ὅμως, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, εἶνε πολὺ σκληρὸ καὶ ἀδικο... ἔτσι μόνο, γιατί σήκωσα τὰ χεῖρα στὸ ταβάνι. Ἄν καὶ ἀπὸ τότε... (Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Κύρ Αντόνη! νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ἀνακρίνετε, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦ, μετ' ὁσον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ κάμῃ ἀσπληρόν.

ΒΡΟΧΟΦΟΒΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ἐδίδ, εἶχαν προκηρῆσαι παραστάσεις ἀπογευματινῆς δι' οἰκογενεῖας. Αἱ ἀπογευματινῆς καθὼς ξέφυγετε, ἀρχίζου ἀπὸ τὰς πέντε καὶ τελειοῦνται εἰς τὰς ἑπτὰ, εἶνε δὲ καλὴ εὐκαιρία δι' ὄσους δὲν εἴμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον τὴν νύκτα, καὶ προκάντων διὰ τὰ παιδιὰ. Διὰ τοῦτο τὰ χροσθητῆρα τῶν ἀπογευματινῶν εἰς τὰς Ἀθήνας—τί χαριτωμένα!—ἀποτελοῦνται ὡς περὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ νεαρῶν φοιτητῶν, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, μετὰ τὰς μητέρας τῶν ἢ τὰς παιδαγωγούς των. Κάποτε συνοδεύει καὶ κανένας ὑποχρεωτικῶς θεῖος, ἐξαδέλφος ἢ ἀπλῶς φίλος τῆς οἰκογενεῖας τὰ δὲ θέατρα φροντίζουν νὰ δίδουν εἰς τὰς ἀπογευματινὰς τὰς ἐργατοῦν καὶ εἰς τὰς ἀπογευματινὰς καταλλήλα δι' οἰκογενεῖας (καὶ λέγω ἀπογευματινὰς διότι οἱ ὅσοις κατῆλθον εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ θέατρον, δύσκολα εἴμπορεῖ νὰ δοθῇ παράστασις ὀλιγοδύλου ἀνεπίληπτος καὶ ἀκίνδυνος...)

Λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέθη, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ πιάσῃ βροχὴ. Βροχὴ ἐπίμονος, διαρκῆς, ἀλλὰ τῶσον λεπτὴ, τῶσον ἀνεπαίσθητος, ὥστε δὲν ἤξευρες ἂν βρέχῃ ἢ ἂν δὲν βρέχῃ, καὶ ἔβλεπε εἰς τὸν δρόμον τοὺς μισοὺς διαβάτας μετὰ ὀμβρέλλας ἀνοιχτάς, καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς μετὰ κλειστάς. Καὶ ὅμως ἔφθασεν αὐτὴ ἡ βροχοῦλα, ἡ ἰδέα τῆς βροχῆς, νὰ ματαιώσῃ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀπογευματινὰς! Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Νέαν Σαγγῆν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καλοκαιρινὰ θέατρα, ὅπου ἡ τέσσαρς δὲν ἀποτελεῖ ἴσως τῶσον ἀσφαλὴ ἐγγύησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Δημοτικόν, τὸ χειμωνιάτικον, ὀλίγον ἔλειψε νὰναβληθῇ ἡ παράστασις ἑλλείψει θεατῶν!

Εἶνε πολὺ περίεργον, ὅτι ὀλίγη βροχὴ, ὀλίγη λάσπη εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶνε ἱκανὴ ἔχει μόνον μίαν παράστασιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶν καὶ κίνησιν νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ ματαιώσῃ, νὰ σταματήσῃ, νὰ ἀναβάλῃ. Διαδηλώσεις, συλλαλητήρια, τελεταί, ὑποδοχαί, συνεδριάσεις, διαλέξεις, ἐπισκέψεις, περιπατοί, μαθήματα, χοροί,

καθεῖται, —καὶ κηδεῖται ἀκόμη!—διὰ νὰ γίνουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ τουλάχιστον νὰ γίνουν καθὼς πρέπει, πρέπει νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος. Ὅταν βρέχῃ δὲν γίνεται τίποτε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οἱ Ἀθηναῖο

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Το 356 π. Χ. την έκτην του μηνός Ἑκατομβαιώνος ἡ Λύω, ὅπως τὸν ὠνόμαζαν οἱ Μακεδόνες (τὴν 21 Ἰουλίου καθ' ἡμᾶς), ἀπέκτησεν ὁ Φίλιππος τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ὀλυμπιάδος, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑπειρωτῶν Μολοσσῶν, τῆς ὁποίας τὸ γένος ἀνέβαινεν ἕως εἰς τὸν Νεοπτόλεμον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο ἄλλα χροποῖα ἀγγέλματα ἐφθαναν συγχρόνως εἰς τὸν Φίλιππον· τὸ ἐν ἦτο ὅτι ὁ στρατηγὸς τοῦ Παρμενίων ἐνίκησε τοὺς Ἰλλυριοὺς εἰς μάχην μεγάλην· τὸ δὲ ἄλλο, ὅχι ὀλιγώτερον σημαντικόν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοτιμίαν, ὅτι ὁ βασιλικὸς ἵππος ἐνίκησεν εἰς τὰς ἰκκδρομίας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Τὴν νύκτα τῆς γεννήσεώς του συνέπεσε καὶ ἡ πυρπόλησις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περιφήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ συμβᾶν δὲ τοῦτο ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας ὡς σημεῖον μεγάλης συμφορᾶς, τὴν ὁποίαν ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐγέννα διὰ τοὺς Πέρσας δεσποτὰς τῆς.

Ἀραβικὴ Ἀγορὰ.

Τὸ μέλλον τοῦ νεοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοι οἰωνοὶ ἐφαίνετο ὅτι προσέλεγαν πόσον μέγα ἐμελλέ ποτε νὰ εἶνε, ἐνωρὶς προσδῆλωσεν αὐτῇ ἡ ἔκτακτος φύσις του. Καὶ ὁ Φίλιππος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἤδη ἐκυσφοροῦντο τὰ μεγαλεπήβολα τοῦ μέλλοντος σχέδια, καὶ ὁ ὁποῖος γοργῶς πλέον διὰ μεγάλων ἔργων ἐσπευδε πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, ἐφρόντισεν ἐνωρὶς νὰ δώσῃ τὴν τελειοτάτην μόρφωσιν εἰς τὸν υἱὸν του.

Ἀραβίται μεταβαλίνουσαι εἰς τὸν Νεῖλον μετὰ τὰς στέμνας των. (Δουὲ τῆς Κερφαλληρίας. Α' Βραβείον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

Τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου διηύθυνεν ὁ συγγενὴς τῆς Ὀλυμπιάδος Λεωνίδα, ἀνὴρ αὐστηροῦ ἤθους, παιδαγωγὸς δὲ αὐτοῦ καταστάθῃ ὁ Ἀκαρνᾶν Λυσίμαχος. Ὁ Λυσίμαχος αὐτὸς χαριέντως ὠνέμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Φοινικᾶ, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον Ἀχιλλεῖα, Πηλέα δὲ τὸν Φίλιππον. Διότι φανερὰ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶχαν βαθεῖαν συνείδησιν τοῦ μεγάλου τῶν ἔργου. Παρακολουθοῦντες τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐγενούς φύσεως τοῦ παιδὸς, μεμυημένοι δὲ εἰς τὰς μεγάλας ιδέας τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου, πρέδλεπαν τὸ ὑπεράνθρωπον σχεδὸν μεγαλεῖον τοῦ λεοντώδους νέου, τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφαν.

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν ἤρκεσθη εἰς τὴν παιδείαν ταύτην τοῦ υἱοῦ του. Οὐτὲ εἰζήτησε, πρὸς ὑψηλοτέραν αὐτοῦ μόρφω-

σιν, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν εὐγενῶν νέων τῆς τότε Ἑλλάδος, τοὺς ῥήτορας ἐκείνους διδατκίλους, οἱ ὁποῖοι καὶ τότε καὶ αἰῶνας ἀργότερα ἐκυριάρχησαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ὅχι πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν οὔτε αὐτῶν οὔτε τῆς νεολαίας. Ὁ Φίλιππος ἀπετάθη ἀμέσως πρὸς τὴν μέγαν φιλοσοφίαν Ἀριστοτέλη, Σταγειρίτην Μακεδόνα, μαθητὴν τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ

πάν τῆς ἑλληνικῆς εὐφυίας, ἡ ὁποία μετὰ τὴν πολλὴν ρητορικὴν μόρφωσιν ἀφινε βαθυτέρας τῆς ψυχῆς δυνάμεις ἀκαλλιέργητους, ἐζήτησε τὸν βαθύτατον καὶ κριτικώτατον ἐπιστήμονα τῆς ἐποχῆς του καὶ ὅλων τῶν αἰώνων—διότι αὐτὸς ἦτο ὁ «φιλόσοφος» Ἀριστοτέλης, —νὰ καταστήσῃ διδάσκαλον τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας καὶ Ἑλλάδος. Μία τοιαύτη λεπτομέρεια διδεδει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἱστορικὴν μαρτυρίαν σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φιλίππου, τῆς ἐξόχου διανοίας του, τῆς διορατικότητός του καὶ τῶν μεγάλων ιδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκυριάρχουν εἰς τὴν περιλαμπρὸν μακεδονικὴν αὐλήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐκράτησε κἄν τὸν υἱὸν του εἰς τὰ ἀνάκτορα διὰ νὰ ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλ' ἐπειμψε καὶ τοὺς δύο μακρὰν τῆς αὐλικῆς ἐθιμοταξίας καὶ μεγαλοπρεπείας, καὶ μακρὰν ἴσως τῶν θωπευτῶν γονέων, εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Μίεζαν, πλησίον εἰς τὰς δόχτας τοῦ ἀργυροδίνου Στρυμόνος. Ἐδῶ διέτριψαν τρία ὀλόκληρα ἔτη, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ μικροῦ Ἀλεξάνδρου. Τετρακοσίους χρόνους ἀργότερα, ἐδείκνυν εἰς τὴν ἀθηρὰν μακεδονικὴν πολίχνην ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι τὰς λιθίνας ἑδρας, ὅπου ἐκάθησάν ποτε μαθητῆς καὶ διδάσκαλος, καὶ τοὺς ὑποσχίλους περιπάτους, ὅπου ἐπεριπάτησαν ὁ μέγιστος τῶν ἡρώων ὡς μεираκιον, καὶ ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων ὡς διδάσκαλος αὐτοῦ.

Ἡ ἱστορία τῶν πολιτευμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἡ γνώσις τῆς καταστάσεως τῶν πολιτειῶν αὐτῆς, αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, τὰς ὁποίας μάλιστα ἀκριβῶς ὁ μέγας νοῦς τοῦ Ἀριστοτέλους θαυμαστικῶς προήγαγεν, ἔπειτα ἡ αἰσθητικὴ τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, θὰ ἦσαν βεβαίως τὰ μαθήματα τῆς τριετοῦς ταύτης διδασκαλίας. Ἦμπορεῖ δὲ νὰ φαντασθῇ τις ποῖαν ἐντύπωσιν ἄφιναν οἱ βαθεῖς τοῦ Ἀριστοτέλους λόγοι εἰς

τὸ ἔκτακτον πνεῦμα, τὴν μεγαλοεργὸν διάνοιαν καὶ τὴν φλογερὰν τοῦ παιδὸς φαντασίαν. Τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐγνώριζεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ στήθους τὸσον λαμπρά, ὥστε κατέπληττε μετὰ τὰς ἀπαγγελίας του τοὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν συχνὰ ἐρχομένους Ἑλληνας πρέσβεις. Ποῖα δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὀμηρον ἰδίως, πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς πράξεις τῆς Ἰλιάδος, μαρτυρεῖ ἡ συνήθεια τὴν ὁποῖαν διετήρησε πάντοτε, νὰ φυλάττῃ

ὑπὸ τὸ πρόσκεφάλαιον μαζί μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ τῆν Ἰλιάδα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ ἐχάρισε. Τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν διδάσκαλόν του δὲν ἐλησμονεῖ ὁ Ἀλέξανδρος κατόπιν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκστρατείας του. Μετὰ τὸν Ἀριστοτέλην διετήρει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν διὰ τὴν ἐπιστήμην δὲ ἐφύλαξεν ὁ ἥρωας οὗτος τῶν πολέμων τὸ βαθύ τοῦ εἰδήμονος ἐνδιαφέρον. Πόσον δὲ συνάμα ἐπεμελήθη καὶ τὴν σωματικὴν του ἀσκησιν, δείκνυσι ἡ ἀπαράμιλλος ἀντοχὴ του εἰς τὰς μεγίστας τῶν στερήσεων καὶ ταλαιπωριῶν τοῦ πολέμου καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἀνδρεία του εἰς τὰς μάχας. Παιδίον ἦτο ὅτε ἐδάμαζε τὸν περίφημον ἵππον Βουκεφάλαν, τὸν ὁποῖον κανεὶς ἄλλος εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Φιλίππου δὲν κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ.

Δεκαεὶ ἔτην νεανίαν ἠδύνατο ὁ Φίλιππος νὰ ἀφίσῃ τὸν υἱὸν του ἀντιπασιλέα εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐνῶ αὐτὸς ἐστράτευε κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκα ὡς στρατηγὸς τότε τοὺς Μαίδους, μίαν Θρακικὴν φυλὴν, συνοικίζων δὲ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Μακεδόνας, ἐκτίξε τὴν Ἀλεξανδρόπολιν. Δεκαοκτὼ ἔτην κατόπιν εἰς τὴν Χαϊρώνειαν, ὡς στρατηγὸς τοῦ θαυμαστοῦ μακεδονικοῦ ἱππικοῦ, ἐπικτε βαρῦς κατὰ τῶν ἀνιχῆτων ἕως τότε Ἑθρῶν, καὶ συντρίβων τὸν ἱερὸν αὐτῶν λόχον, κατέστρεψε τὸν ἀντίπαλον στρατὸν. Οἱ Μακεδόνες ἐδέλεκαν πλέον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν ἀληθῆ τῶν ἡγεμόνων, καὶ πρὸς μεγάλην τοῦ πατρὸς χαρὰν, τὸν μὲν θερμοφρον ὑἱὸν ὠνόμαζαν πλέον βασιλέα, τὸν δὲ Φίλιππον στρατηγὸν των. Ποῖον φῶς ἀκτινοβολοῦσε τὸ εὐγενὲς πρόσωπον τοῦ νεανίου τούτου, διὰ νὰ ἀξιώνεται τοιαύτην ἐπωνυμίαν, ἐνῶ ἐλαμπεν ἀκόμη ἡ δόξα τοῦ μεγάλου πατρὸς!

Ὀλίγον πρὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ Φιλίππου, τὰς τρυφεράς ταύτας σχέσεις πατρὸς καὶ υἱοῦ ἐσκίασε κάπως ἐν νέφους μελανόν. Ὁ Φίλιππος, κατὰ μακεδονικὰς βασιλικὰς συνθηκὰς, εἶχε νυμφεῦθῃ καὶ ἄλλας γυναῖκας, μίᾳ δὲ ἐξ αὐτῶν, τῆς Κλεοπάτρας, ὁ θεός, Ἄταλος τὸ ὄνομα, εἰς τοὺς γάμους τῆς νύμφῆς νέον βλαστὸν τοῦ θρόνου, διάδοχον τῆς βασιλείας. Τοιαύτην αὐθάδειαν δὲν ἠδύνατο ν' ἀφίσῃ ἀτιμώρητον ὁ εἰς ὅλα ραγδαίως καὶ σφοδρῶς, μόνον δὲ εἰς τὰς ἡδονὰς—τὰς ὁποίας ὁ Φί-

Ὁ γέρω-Τοβίγγας.

Χωριατόπουλα πρώτην φοράν φωτογραφούμενα. (Φωτοσινίασις.—Β' Βραβείον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.)

λιππος κάπως περισσότερον ἠγάπησεν—ἀπρόσιτος Ἀλέξανδρος. Εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν ἐπάνω, ἐτίναξε τὸ ποτήριον κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθάδους θεοῦ τῆς νεαρᾶς συζύγου τοῦ πατρὸς. Ἐπηκολούθησε σιγητὴ βία μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὅστις τότε μαζί μετὰ τὴν ἀγαπητὴν του μητέρα Ὀλυμπιάδα, γυναῖκα ὑψηλόφροναν καὶ μεγαλόκαρδον, ἠναγκάσθη ν' ἀπεσυρθῇ ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅστις καὶ τὸν ἐνθουσιώδη καὶ ποιητικὸν του χαρακτῆρα ἐκκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἦτο τρυφερώτατος υἱός. Ὅτε ποτὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐλάβε γράμματα ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα Ἀντίπατρον μὲ παράνομα κατ' αὐτῆς, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν: «Δὲν γνωρίζει ὁ Ἀντίπατρος, ὅτι ἐν δάκρυ

τῆς μητρὸς ἐξαλείφει πολλὰς τοιαύτας ἐπιστολάς ἰδικὰς του».

Κατὰ τὴν θάνατον ἑμὸς τοῦ πατρὸς—τὸ θέρους τοῦ 336,—ὁ Ἀλέξανδρος παρευρίσκατο καλὴν εἰς τὴν αὐλήν. Πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἦτο τότε ἡ Πέλλα, κειμένη πλησιέστερον εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ ἡ Ἐβέσσα, κοντὰ εἰς τὰς ποταμὸν Λουδίαν, πλευστὸν ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς του ἕως εἰς αὐτήν. Καὶ ἡ πρώτη του πράξις ἦτο νὰ τιμωρήσῃ ἀμειλίχτως ὄλους τοὺς ἐνόχους ἢ ὑπόπτους εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρὸς.

[Ὁ ἑὶς τὸν Ἀλέξανδρον.]
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Μία μικρὰ φίλη μας ἠκούσε νὰ λέγειν, ὅτι τὸ ζῶον ποὺ ὀνομάζεται χαμαιλέων μεταβάλλει χρῶμα, ἀναλόγως τοῦ χρώματος τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα τὸ περιστοιχίζουσι ἢ τὰ ὁποῖα βλέπει· καὶ μ' ἐρωτᾷ ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἀληθές.

Εἶνε τινὸντι μία λαϊκὴ δοξασία, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ μακροῦ, διότι, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπάρχει περὶ τοῦ χαμαιλέοντος ἐν εἶδος θρύλλου, τὸν ὁποῖον συχνὰ ὑπαινίσσονται προκειμένου περὶ ἀνθρώπων, πολιτικῶν ἰδίως, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουσι φρόνημα καὶ γνώμην κατὰ τὰς περιστάσεις. Εἶνε ἀληθὴς χαμαιλέων, λέγουσι περὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀπὸ ἄλλως τε τὸ πολιτικὸν φρόνημα ὀνομάζεται συνθηματικῶς καὶ χρῶμα, ἐξ οὗ αἱ φράσεις χρωματίζομαι, ἀχρωμάτιστος, ἀχρῶν ὀπουργεῖον, κτλ.

Ὁ γάλλος μυθογράφος Λαφονταίν, ἀποδίδων τὴν ἰδιότητα αὐτὴν εἰς τοὺς αὐλικούς, λέγει περὶ αὐτῶν ἐς ἐνὰ μῦθόν του: «Ὅτι ζῶ τὴν αὐλήν ὡς χώραν, ὅπου οἱ ἄνθρωποι, μεταγχολοῦσι, φαῖδροι, ἐτοιμοὶ εἰς ὅλα, ἀδιάφοροι πρὸς ὅλα, εἶνε ὅτι ἀρῆσει εἰς τὸν ἡγεμόνα, ἢ ἐὰν δὲν ἠμποροῦν νὰ εἶνε τοιοῦτοι, προσπαθοῦν τουλάχιστον νὰ φαίνονται. Λαὸς χαμαιλέοντων, λαὸς κίθῃκων τοῦ κυρίου των.»

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει τοῦτο μόνον τὸ περιεργὸν εἰς τὸν περὶ χαμαιλέοντος θρύλλον. Ὁ Ὄβιδιος, ὁ λατινὸς ποιητῆς, ὁ ὁποῖος ἠκμασε τὸν Α' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, γράφει κάπου: «Δὲν εἶνε ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ μικρὸν αὐτὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τρέφεται μόνον μετὰ ἀέρα καὶ λαμβάνει κατὰ βούλησιν ὅλα τὰ χρώ-

ματα ;» Πρό του Όιδίου, κάποιος σοφός είχε αποδώσει εις τὰ αὐτὰ ζωάριον παντοειδῆς ιδιότητος, μᾶλλον ἢ ἦτον περιέργου. Πολύ ἀργότερα ἀνεγνωρίσθη ὅτι αὐτὰ ἦσαν παραμύθια, καὶ εἰς τὴν παράδοσιν περὶ χαμαιλέοντος δὲν ἔμειναν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, παρὰ μόνον τὰ δύο χαρακτηριστικὰ τὰναφερόμενα ὑπὲρ τοῦ λατινοῦ ποιητοῦ, ἦτοι ἡ κατὰ βούλησιν ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος καὶ ἡ θρέψις διὰ τοῦ αἔρος. Ἄς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἀπὸ αὐτά.

Ὁ χαμαιλέον, ὡς θὰ εἶδατε πολυλάκις εἰς εἰκόνας, εἶνε μικρὰ σαύρα ἀρκετὰ παραδόξου μορφῆς, χονδρὴ σχετικῶς, μὲ κεφαλὴν σχεδὸν ἄλαιμον, ἢ ὅποια δὲν ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κινῆται δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. Τὸ ἐρπετὸν τοῦτο εἶνε ἄκνην καὶ βραδυκίνητον. Πραγματικῶς τρέφεται μὲ ἔντομα· ἀλλὰ ζῶν πικρῶς ἐκάνω εἰς δένδρα, ὅπου πιάνεται ἀπὸ τοὺς κλάδους μὲ τὰ μακρὰ του εὐστροφα δάκτυλα καὶ μὲ τοὺς ἐλιγμοὺς τῆς οὐρᾶς του, μένει ἀκίνητον καὶ δὲν πηγαίνει ποτὲ εἰς ἀναζήτησιν ἢ καταδιώξιν τῆς λείας του. Περιμένει ὑπομονητικῶς ἕως νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν, εἰμπορεῖ δὲ τὸσον μᾶλλον νὰ τὴν καθάσκησῃ, καθ' ὅσον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔχουν μίαν ἰδιότητα, τὴν ὅποιαν ἀμφιβάλλω ἂν ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ κανενὸς ἄλλου ζώου—διότι δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ κανεὶς τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τοῦ χαμαιλέοντος νὰ κινῆται πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἄλλος μένει ἀκίνητος· ἢ τὸν ἕνα νὰ προσηλωθῆται ἐμπρός, ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὁ ἄλλος διευθύνεται πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὅταν λοιπόν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τελείου τούτου ὀπτικῆς συστήματος, ἴδῃ ὁ χαμαιλέον κανὲν ἔντομον καθήμενον ἐκεῖ-κάπου πλησίον του, ἀμέσως σπεύδει νὰ τὸ συλλάβῃ, τοξέων ἐναντίον του, μὲ δεξιότητα καὶ γοργότητα καταπληκτικῆν, τὴν γλώσσάν του, ἢ ὅποια, μακροτάτη καὶ σκεπασμένη μὲ γλοιώδη οὐσίαν, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ στόμα του...μαζὶ μὲ τὴν λείαν.

Εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ χαμαιλέον, ὁ ὁποῖος περιμένει οὕτω νὰ ἔλθῃ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στόμα του, πολλὰκις θὰ ὑποβάλλεται εἰς μακροχρονίους νηστείας. Ὁπωσδήποτε ὁμοίως εἶνε βεβαιωμένον ὅτι, μεθ' ὅλα ὅσα ἰσχυρίζοντο ἄλλοτε, δὲν εἶνε παντοτινὸς νηστευτὴς καὶ δὲν ζῆ μὲ ἀέρα.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὸ ζήτημα τοῦ χρωματισμοῦ του.

Ἀπὸ πολυαίθμιους παρατηρήσεις συναγεται, ὅτι τωρὸν τὸ δέρμα τῆς σαύρας αὐτῆς ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ διάφορα χρώματα· ἐβεβαιώθη ὁμοίως ὅτι τὸ χρώμα τῶν ἀντικειμένων, τὰ ὅποια τὴν περι-

στοιχίζουν ἢ τὰ ὅποια βλέπει, δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς δερματικῆς τῆς χροιάς, καμμίαν σχεσίαν μὲ τὰς ἀλλαγὰς τοῦ χρώματός της.

Ἴδου τί λέγει ἕνας φυσιοδίφης, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν ἰδιαίτως τὸν χαμαιλέοντα : «Τὸ σύνθηρον χρώμα του εἶνε τετρὸν, συγγενετὰ ὅμως εἶδα τὸ τετρὸν αὐτὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς κίτρινον, θειώδες. Ἀλλὰ καὶ τὸ κίτρινον αὐτὸ ἠλλαξε τόνο· Ἄλλοτε ἐβλάθητο καὶ σχεδὸν ἤγγιξε τὸ πρῶτον, ἄλλοτε ἐγένετο ἀνοιχτότερον, ὑποκίτρινον καὶ σχεδὸν ὑπόλευκον. Οὐδέποτε ὅμως εἶδα ἐπὶ τοῦ χαμαιλέοντος χρώμα κόκκινον, κυανῶν ἢ ἰώδες, μολοντί ἐπανειλημμένως προσεκύθησα νὰ τὸν ἐπηρεάσω μὲ ἄνθη, μὲ ὑφάσματα, μὲ εἰκόνας τῶν διαφόρων τούτων χρωμάτων.

Ἄναζητήσας τὴν αἰτίαν τῶν ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας παρατήρησα, νομίζω ὅτι τὴν ἀνεκάλυψα εἰς δύο ἰδιαιτέρας περιπτώσεις αἰ ὁποῖαι εἶνε : ἡ συγγένησις καὶ ἡ ἐκθεσις τοῦ ζώου εἰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας πολὺ ζωηράς. Συγγενετὰ ἀλλοίως τε, ἀντὶ νὰ χρωματισθῇ ἐξ ὁλοκληροῦ διὰ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ χρώματος, τὸ δέρμα ποικίλλεται μὲ μεγάλας κηλίδας, αἱ ὁποῖαι τῷ δίδουν πολὺ περιεργον ὄψιν. Συμπεραίνω ὅθεν ὅτι τὸ τετρὸν εἶνε τὸ φυσικὸν τοῦ χρώμα· διότι ὅταν ἔχη αὐτὸ τὸ χρώμα ὁ χαμαιλέον, φαίνεται εὐρισκόμενος εἰς τὴν πλῆσιν ἡρεμον καὶ εὐτυχίᾳ τοῦ κατὰστάσει· τὰ πλεῖρα τὸν διατελλόνται, τὸ δέρμα καλύπτει τὸ σῶμα χωρὶς καμμίαν ρυτίδα· ἀλλὰ ὅταν, ἐξ αἰτίας οἰαζόμεναι συγγενεσιῶς, φόβου, θυμοῦ κτλ. προσλαμβάνῃ κίτρινον ἢ ὑποκίτρινον χρώμα, τότε φαίνεται ἰσχνὸς καὶ κενός· καὶ ὅσον ἀνοίγει τὸ κίτρινον, τὸσον τὸ σῶμα φαίνεται ἰσχνότερον, ἐλασνότερον, ἢ δὲ μερφεῖ του γίνεται εἰπέρ ποτε οἰκνότερα ὁσάκις τὸ δέρμα του στίζεται ὑπὲρ διαφόρων χρωμάτων.»

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς μωθώδους ιδιότητος τοῦ μεταχρωματισμοῦ, τὴν ὅποιαν ὁ θρύλλος ἀποδίδει εἰς τὸν χαμαιλέοντα. Ἐν τούτοις, μολοντί τὴν γνωρίζομεν πλῆσιν, δὲν θὰ παύσωμεν, ὁσάκις παρουσιάζεται εὐκαιρία, νὰ παραβάλλωμεν πρὸς τὸν χαμαιλέοντα τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν γνῶμας καὶ διαθέσεις, διότι εἶνε διαρκῆς καὶ ἰσχυρὰ ἐν ἡμῖν ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀρχαίων λαϊκῶν προλήψεων. Χάρης εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ὁ χαμαιλέον εἶνε καὶ θὰ εἶνε διὰ παντὸς τὸ σύμβολον τῆς ἀσταθείας καὶ τοῦ ἀλλοπροσάλλου τῶν ἀνθρώπων!

ΠΕΡΟΣ ΠΥΡΓΩΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Θ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

[7]η Διάπλσις τοῦ 1909, σελ. 383]

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον ἔλαβον μέρος 141, ἐξ ὧν 13 Σύλλογοι. Διὰ τοῦ ἔσοπαθμάτος δὲ ὄλων αὐτῶν διετέθησαν φύλλα 17,832, ἰσοδυναμεῦντα πρὸς 342 συνδρομὰς. Εἶνε ἐηλαθὴ ὡς νὰ προσετέθησαν εἰς τὸν κῆλον μας 343 νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταί. Πέρυσιν, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ ἔσοπαθμάτος ἔχον λάβῃ μέρος 252, οἱ ὁποῖοι διέθεσαν φύλλα 34,513, ἰσοδυναμεῦντα πρὸς 664 συνδρομὰς. Ἐπομένως τὸ ἐφετινὸν ἔσοπαθμα ὑστερεῖ τοῦ περυσικοῦ κατὰ τὸ ἦμισον!

Πολὺ λυπηρὸν αὐτὸ. Ἄντι νὰ προχωρῶμεν, πηγαίνωμεν ὀπίσω. Ἐνωσθεῖται δὲ καλλιτεχνία καὶ δικαιοδοσία, διὰ τὴν φέτος δὲν ἠμπορεῖσα νὰ ἐκδώσω πρᾶν ῥόνον τρία δεκαεκάσιδα φύλλα, νουθετήσω τὸν τόμον μου μόνον κατὰ 12 σελίδας, ἐνῶ ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ ἐκδίδω ἀπὸ ἕν δεκαεκάσιδον τὸν μῆνα. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐπρεπε νὰ ἔχη τὸ ἔσοπαθμα τουλάχιστον τὴν αὐτὴν ζωηρότητα μὲ τὸ περυσιόν, ἂν οὐκ καὶ μεγαλητέραν, διπλασίαν. Ἀπαντίας ἢ ζωηρότης τοῦ φέτος ἦτο κατὰ τὸ ἦμισον ὀλιγωτέρα. Τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω;

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ὅσοι ἔπαυον τὸ χρέος των, ὅσοι ἐξεπαθήσαν, δὲν εἶνε ἀξιοὶ τῶν θρημοτέρων ἐκ μέρους μου εὐχαριστιῶν. Δὲν πταῖουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν τοὺς ἐμνήθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅπως ἡ ἀνέργεια τῶν νὰ ἔχη καλλίτερον ἀποτέλεσμα. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν ἑλοὺς ἔγκαρδιστῶ, εὐχαριστῶ δὲ νὰ εἴδω πολλοὺς μνηστὰς εἰς τὸν νέον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθμάτος, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ὡραία Χίος» Ἀλεξάνδρειας, φύλλα 1568 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).
 Ἄνω τῆς «Ἐρήμου», φύλλα 728 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).
 Σύλλογος «Χαίρη Δράσις» Χίου, φύλλα 936.—Σύλλογος «Πρόνοια» Μιτυλήνης, 741.—Σύλλογος «Ἀναγέννησις» Καΐρου, 690.—Ἡνωτικὸς Ἑλληνιστῶν Σύλλογος Σμύρνης, 669.—Σύλλογος «Ἄγων» Μιτυλήνης, 641.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὁνειρον τῶν Ἑλλήνων, φύλλα 520.—Μενεξεδέμο Μπουκαλάκι, 461.—Ταπεινὸς Κύριος, 381.—Ἐγγονοὶ Ἀνικητοῦ 370.—Χριστιανὸς Ἄνθρωπος, 338.—Ἀθανάσιος Διάκος, 293.—Ἀσιός, 248.—Δέσφιν τοῦ Πηγεῖο, 234.—Ὁμάς Ἑλληνικῆς Δόξης καὶ Βοιωτῆς Ἑλευθερίας, 234.—Σύλλογος «Ἐλπίς» Μιτυλήνης, 234.—Στρατιώτης τῆς Ἀσίας, 225.—Φλόκουρο τῆς Ἑλευθερίας, 208.—Παραισιεύς Ζερβός, 169.—Ὁμάς Ἡλιακῆς Ἀκτῖνος καὶ Ἀφροσύνης Χαλάσης, 156.—Ἡνωτὸν Ἀσράκι, 156.—Ἰερός Ἄγων, 153.—Τιτίκα Χ. Λέγγερη, 156.—Πολυμνία Ρούπα, 156.—Σιγῆ τοῦ Δάσου, 156.—Φλοῖστος τοῦ Βουραίου, 156.—Σύλλογος «Κνωσός» Ἡρακλείου, 143.—Σύλλογος «Μέμφις» Καΐρου, 142.—Παρασός, 142.—Φλωρεντία Μαυρομάτη, 139.—Ἀριδολόγιδον, 130.—Ἀθηναῖα Μαργαρίτα, 130.—Ροδοσία Ἑλληνοπούλα, 130.

Ε Π Α Ι Ν Ο Σ

Ἄδρα τῆς Νούτης, φύλλα 104.—Παναγ. Χ. Γεωργιάδης, 104.—Ἀνάς, 104.—Ἐλπίς, 104.—Κωνστ. Ε. Μελαυνίδης, 104.—Μίχης Ζέτας, 104.—Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ, 104.—Σπυρ. Σ. Τσιρογιάννης, 104.—Ἀντι-

γόνη Σ. Φιλίππου, 104.—Γλυκογράμα, 97.—Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, 96.—Ἐδσομον Ἴον, 83.—Ἀπολοθεσία Ἐλπίς, 78.—Γαλανὸν Ματάκι, 78.—Δωδεκανησιῶν Διάβολος, 78.—Ἐρωσις ἢ Ὁμότιος, 78.—Ἐξέλιξις Βλάσας, 78.—Νιφός, 78.—Σύλλογος «Ἐνωσις» Χαλῶν, 78.—Δεκαεκάσιδον Ἐλπίς, 65.—Πρόμαχος τῆς Ἰδέας, 65.—Τρελλὸ Νανταί, 63.—Ἀγοροπόριον, 52.—Ἀληθινοὶ Ἑλληνοπαῖς, 52.—Οὐρανία Ἀναστασία, 52.—Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου, 52.—Ἀσὴ τοῦ Βένου, 52.—Ἀτσιγανόπουλα, 52.—Ἄδρα τοῦ Πηλίου, 52.—Ἀδικοκράτωρ τῶν Βαλκανίων, 52.—Θρησθεῖα Κ. Βασαλάου, 52.—Βάσιγταν, 52.—Ζένη Α. Βασιλά, 52.—Βράχος Φράγματος, 52.—Βυζαντινὸν Ἀηδάν, 52.—Ζαχάρω Γερασιμίδου, 52.—Ἀγλαία Γεωργιάδου, 52.—Ἰωάννης Κ. Γαλιανάδης, 52.—Δαρφισοεισανομένη Ἑλληνοπούλα, 52.—Δέσφιν Ρόδου, 52.—Ἀσθοναῖος, 52.—Ἐμαί Ζαννυθία, 52.—Ἐλευδοφόρος, 52.—Ἐλπίς τῆς Κρήτης, 52.—Ἐνθουσιώδης Κύριος, 52.—Ζῆνυ τὸ Σύνταγμα, 52.—Μαρία Ζιζηλα, 52.—Ζεφύρα Χανούμ, 52.—Ζίνα 52.—Στάλη Θωμαΐδου, 52.—Ἰωάννης Καμπανάρης, 52.—Εἰρήνη Α. Καντζιλήρη, 52.—Ἑλλη Καρτερού, 52.—Καρταῖτις, 52.—Ἄννα Β. Καραῖνη, 52.—Κλειὴ Κατσανοπούλου, 52.—Ζαφειρία Π. Κομπολοῦκα, 52.—Κόρη τῆς Μανδωνίας, 52.—Ἰωάν. Δ. Κορτεῖς, 52.—Ἰωάν. Ν. Κουμαριανός, 52.—Καλλιρρόη Κουφουδάκη, 52.—Δήμητρα Δ. Λακαρίδου, 52.—Δάρις τῆς Ἑλλάδος, 52.—Δεσβίνας, 52.—Ἀγορονομήνη, 52.—Νικόλαος Δ. Λούρος, 52.—Ἀλεξάνδρα Ἀρ. Μεταξά, 52.—Μιρὸς Πολυπόρος, 52.—Μιρὸς, 52.—Εὐτυχία Κ. Μπονιά, 52.—Μυροβόλον Ἴον, 52.—Νικόλ. Τ. Ναουμιδης, 52.—Φίλιππος Ἀθ. Πανάρης, 52.—Κούλα Γ. Οικονομοπούλου, 52.—Ὁνειρον τῆς Κίπρου, 52.—Ὀνειροπόλος Κῆς καὶ Κρητικὴ Ἀεροναυτιλία, 52.—Πανελλήνιος Ἰδέα, 52.—Δημ. Φ. Παπαφώτης, 52.—Εὐάγγελος Πασπαλάκης, 52.—Πιερὸς-Πατρί, 52.—Κωνστ. Γ. Πλάκας, 52.—Σύλλογος «Πλάτεις», Πύργου, 52.—Πῶρ τῆς Ἑλευθερίας, 52.—Ὀδυσσεύς Σακελλαρίδης, 52.—Τὸ Σβυσὸ μὰς Καρδίτη, 52.—Μαρία Ν. Φραγκαντινῆ, 52.—Φουσιόλας, 52.—Πέτρος Χατζηπέτρος, 52.—Ἀχιλλεὺς Ὁσολογούλας, 52.—Μεγαλὴς Ἀλιεπάκης, 39.—Σύλλογος «Τιτλοφόρος», Πύργου, 39.—Σύλλογος «Ἀθηναῖα», Καλαμών, 26.—Ἀλεξάνδριος Ἀρης, 26.—Γλυκοὶ Ἀμμοδιά, 26.—Περικλῆς Μακρῆς, 26.—Μαροδρεμῆν Κουλακιά, 26.—Νοσταλγῶν Ἑλλην, 26.—Πατριώτης τοῦ Ὀμήρου, 26.—Σατανᾶς, 26.—Νικόλαος Σουλῶνας, 26.—Φωτοοῖσιος, 26.—Δαρφισοειδῆς Σημαία, 18.—Καλλιτεχνικὴ Ψαχὴ, 13.—Ἐδλαμπία Κ. Λουκουρέζου, 13.—Μικρὸν Διαβόλι, 13.—Κλορίνη Σανσῶν, 13.

Εἰς ὉΓΑΕΝΑ θάποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐάν δὲν ἔδρα καὶ ζήτησιν αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τὸς ὅρους τῆς Προκηρξίας ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὸ φύλλον τοῦτο (Σελ. 380) Τιμοκατάλογον ἀπαιτήσεως καὶ Βιβλιοθήκη.

Αἱ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων (ἑλὼν τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' τάξεως Βραβείον), εἶνε δεκταὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου ε. ἔ. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ εἰς τὸς, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἄλλοτε, φωτογραφίαν των καὶ ἐνημοσιώθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδέας.

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νὰνυπροσωπεύθωσιν εἰς τὸ Σύμπλεγμα διὰ μίαν μόνον ἑκαστος φωτογραφίαν, εἶτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἶτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Συμ-

βουλίου, εἶτε ἑλοῦ τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι. Διὰ πάντων ἐπὶ πλῆσιν φωτογραφίαν, τὴν ὅποιαν θὰ ἐπαθῶμαι βραβευθεὶς τις Σύλλογος, νὰ ἔχη συμπεριλαμβανόμενῃν εἰς τὸ Σύμπλεγμα, πρέπει μετὰ τῆς φωτογραφίας ταύτης νὰπροστείλῃ καὶ ποσὸν 10 φράγκων, διὰ τὴν πρόσθετον ἀπάντην τῆς τοιχογραφίας ὅταν καθε βραβευθεὶς Σύλλογος θὰ ναι νὰνυπροσωπεύθῃ εἰς τὸ Σύμπλεγμα δι' ὄσον φωτογραφίαν θέλει, τῆς μίαν εἰρησὴν καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ πληρωμῇ 10 φράγκων δι' ἑκάστην.

ΕΥΣΗΜΑ ἀνεμνήθησαν εἰς ἑκαστὸν τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων δι' αὐτοὺ φύλλον, ἦτοι ἐν [Ε] διὰ καθε 25 φύλλα. Τὰ ἔδρα τῶν Συλλόγων διανεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλσις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον ἀετῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ ἔλγει μετ' ὀλίγου, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρευσεως ἔγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Οἱ ἔγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΣΙΝ καθ' ἣν ὁ κληρωθόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους 50.000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνωνται ἈΔΑΔΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις ἑλὼν ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλω δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ἐγκαρδίως καὶ ὄσους ἀνεύωσαν τὴν συνδρομὴν των, αὐτῶν τὴν ἐβδομάδα. Εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνανεώσαντας τὴν προηγουμένην, καὶ κατὰ μείζονα λόγον δὲν ἠμπορῶ νὰ τοὺς ἀναφέρω· ὅς εἶνε βέβαιον ὅμως ὅτι διὰ τῆς τῶσον εὐγενούς προθυμίας των μοι ἔδωκαν δαίγμα τῆς ἀγάπης των ἀληθοσύντητον.

Ἐξῆς Βλάνα, ἡ ἐπιθυμῆς νὰ ἔχη μὲ τὸν φίλον Ζαλοκώσταν ἀλληλογραφίαν, ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν δέχεται, διὰ Μ. Ἀγγελίας σου. Κι' ἐγὼ χαίρω πού ἀπεφάσισαν καὶ οἱ ὄφραξες νὰ ἰδρῶσιν Σύλλογον ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια. Κρητικὴ Ἀεροναυτιλία, χαίρω πολὺ πού ἡ ἀδελφὴ σου εἶνε τώρα καλλίτερα, καὶ τὴν ἀπαύξομαι. Εἶδα τὸ κατὸ πού κάμεις ὅταν φθάνῃ τὸ φύλλον πρῶτ-πρῶτ καὶ σὰς βρῖσκει στὰ κρεβάτια. Καλὰ θὰ κόμῃ ἡ μαμμά σου νὰ μὴ σὰς τὸ διδῇ, παρ' ἀφοῦ ἐνδουήτε καὶ καταπύθῃ. Χαίρω, Σημαιοφόρος Ἑλλην, πού σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκλογή μου, ἀφοῦ καὶ σὺ αὐτὸ τὸ

ψευδώνυμον, ἐξ ὄσον ἐπράτειες, ἐπιθυμοῦσε. Ὡραία τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ μερικὰ ἀρετικῶς θὰ δημοσιεύθωσιν.

Ἄσφ τοῦ Γένου, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς Μαγιακὰς Εἰκόνας καὶ διὰ τὸ ἀρθράκι περὶ Συλλοφῶρων καὶ Χελωνῶν, πού μετέφρασε ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν περιοδικόν. Ἴσως κάποτε τὰ χρησιμοποιήσω, ἀλλ' ὄχι γοργορα, διότι πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω στήλην διὰ τοιοῦτα.

Ὡρατοτάτη ἡ ἐπιστολὴ σου περὶ φθινοπώρου; Ὡραία τὴν δὲ προτροπὴν σου διὰ τὸ ἔσοπαθμα, ἂν εἶχα τόπον, θὰ τὴν ἐδημοσίεωσα, διὰ νὰ ἴδωσιν καὶ οἱ ἄλλοι πῶς ἀπέπονται δι' αὐτὸ τὸ καθήκον οἱ καλοὶ μου φίλοι. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σου γοργορα θὰ ἀναδειχθῇ καὶ Κορυφαῖος.

Μὲ πολλὴν χαρὰν εἰδάσασα γράμμα σου, Ἀνθισμένη Ἀμυδαλία, ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν πού εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἀργήσῃς καὶ πάλιν νὰ μ' ἐνθυμηθῆς. Τετράδια σοῦ ἔστειλα.

Σὲ συχαίρω, Μεταγγοιλινῆ Ὀνειροπόλε, διὰ τοὺς ἐντυχίους γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ στὰ δικά σου! Μοῦ γράφεις ὅτι σὲ ὀλίβει πολὺ ὁ χωρισμὸς τῆς πολὺ φυσικῆς αὐτῆς ἡλύπη, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς εὐτυχίας τῆς δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ σὲ παρηγορῇ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
 Νέα Ψευδώνυμα : Γαλανὸν τοῦ Αἰγίου, κ. (Δ.Τ.) Βαρώνας τῆς Σύρου, α. (Σ.Ε.) Ἐθνικὴ Ἀμυνα, κ. (Μ.Κ.) Ἀγγελος Χαρῶς, α. (Δ.Π.) Θάλλουρα Μυροβόλη, κ. (!;+) Ἰοσιφῆς Ἄσιν, κ. Δασδὸς Πηλίων, α. (***) Γαλανὸν Χαλκιοπούλα, κ. (Γ.Χ.) Ζυζάνιον Καίρου, α. (= εἰ) Ἡλιετριμὸν Φῶς, α. (Γ.Θ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
 Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦσιν νὰνταλάξωσιν : ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυδαλία (0) μὲ Μοσχομυρομένην Χίον, Ἀσυνὴ Νεφέλην, Διανοητικὸν Ἀραουιάδα, Ἐξέλιξις Κόρην, Παιδικὴν Κόρην, Κωνσταντῶνα Κόρην, Κίωνα.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἰωάννη τῆς Κρήτης (ἔστειλα) : Ἐλευδοφόρον Σημαίαν (σφίλεις ἀκόμη 15 λεπτά) Ἰα. Ν. Β. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἅς γράφεις καὶ περιμένω νὰ ἐκπληρωθῆς τὰς ἐγγενεῖς ὑποσχέσεις σου) Γλυκοὶαν Παροῖδα (ἡ φωτογραφία σου ἐλήθη καὶ θὰ δημοσιεύθῃ προσεχῶς· μὲ γαῖα τὰ πολιτικά, κέρει φοιτητὰ (!) Ἀσῶνα τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα) δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἔσοπαθμα σου εἰς τὸ Ἀντικεινὸν θὰ εἶνε γενναῖον) Ὀδυσσεὶ Ἀδρῶστον (μὴπως ἔξωρον ποῖον ταχυδρομῶν πταίει; τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι γοργορώτερα φτάνει κατὶ τι ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν Ῥώδην, παρὰ εἰς τὸν Ηπειρᾶ (!) Ἰάπωναν Νικητῆν (σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα· βεβαίως θὰ σοῦ στείλω καὶ ψηφοδέλιτον ὅταν τυπωθῇ) Διανοητικὸν Ἐλπίδα (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄφραον δελτάριον μὲ τὸν παγκόσμιον αὐτὸν παζοφόρον· ναι, εἶχε περάσῃ καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας) Ἰωνικὸν Ὀνειρον (ἔστειλα) ἡ φωτογραφία σου θὰ δημοσιεύθ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δακτύλῳ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Νοεμβρίου ἐν τῶν ἐπαρχικῶν μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξαγωγικοῦ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.

Ἡ ὁμοίωσις τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δὶον ἢ γράφωσι τὰς λύσεις των. οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλου, ὃν ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

464. Δεξιόγραφος.

Τὴν γενικὴν ἐνός θεοῦ
Με πόλιν ἀν ἐνώσεως,
Πρωτεύουσαν ἑλληνικοῦ
Ἰησοῦ θά φανερῶσης.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

465. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος.

Τὸ ὄλον γράφεται με νί
Διὰ νὰ ἐνοήσης,
Ἔϊνε χωρὶς τῆς Ἀττικῆς
Ποῦ εὐκολα θὰ λύσης.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς Βασιλοπαιδίας

466. Στοιχειώγραφος.

Στὴ μέση τοῦ ἐπιρρηματος
Ἰπρασέσσα ἓνα ρῶ,
Κ' ἓνα πουλὶ ἐπέταξ —
Τὸ βλέπω κ' ἀπορῶ.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Δωμακονιστικῆς Παιδείου

467. Ἀναγραμματισμός.

Πόλιν σεισμοῦ ἐγκρήμισ
Στὴν Αἰγυπτὸν γνωστήν,
Κ' εἶδμεν ἐστὶ ἐρείπια
Ἀρχαίων ἑορτῆν.

Ἐστάλη ἐπὶ Ἀντωνίου Δ. Ρέτου

468. Πνευματ.

† Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

* † * = Πρῶτοις.

** † ** = Βασιλεῦς τῶν Φρυγῶν.

*** † *** = Τεχνίτ. ἐπαγγελματίας.

**** † **** = Βούαν. Αὐτοκράτωρ.

***** † ***** = Ζῶον προϊστορικόν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζακυνθινοῦ Πενσέ

469. Ἐπιγραφὴ.

Σ Π Ε Ο Ε Α .
Ι Ε Μ Π Α Ο .
Τ Ν Υ Ρ Ι Τ Ι .
Σ Ε Θ Τ Ε Ε .
Ο Α Ι Ι Τ Χ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χριστου

470. Λογοπαιγίον.

Ποῖα χώρα λέγουσιν ὅτι εἶνε μαμμῆ ;

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλινδρέου Ἑλληνοσ

471. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσιν ἑλληνικῆς μαγαλοῦσος, τὰ δὲ δεύτερα ἀμερικανικῆς :

1, Χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς ; 2, Προφήτης ; 3, Προφήτης ; 4, Χώρα τῆς Ἀσίας ; 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Μικροῦ Διαβολάνου

472. Μικτόν.

ω-β-ου-ο-η-η-κατ-ια
ε-ου-κ-ε-ε-δδ-σι-αυ-η-τ-χ

Ἐστάλη ἐπὶ Σταματίας Σ. Πατρικίου

473. Γρίφος.

καὶ καὶ
καὶ εὐ καὶ εὐατα Π μ' Ν ὄν.
καὶ καὶ

Ἐστάλη ἐπὶ Εὐσερ. Ζ. Παρασκευαίδου

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος παιδαγωγῶν καὶ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς : 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894 - 1900)

Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδεται φρ. 7. Χρυσῶδες φρ. 10.

Τόμοι 3 : τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὃν ἕκαστος τιμᾶται :

* Ἄδεται φρ. 8. Χρυσῶδες φρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὅλιγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρῶτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλὶον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μαροναία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα. (3 τομίδες) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσῶδες τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Ἡράς δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πνευσιπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ γὰρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαρματσοῦ, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἐὐχαριστῶ καὶ εἰδοποιῶ τοὺς ἀποσταλέντας μοι δελτάρια ὅτι παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἕνεκα μαθημάτων. Ἐλευθερόφορος Σημαῖα, Βεγρουτ. (Θ,335)

Τὸν ἀγαπητὸν μοι φίλον Θεόδωρον Π. Τριχογλίδην, τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν μας ὀφύλων, συγχάρισμα ἐν βῆθους καρδίας διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ προσόδους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δράσεως, εὐχόμενοι τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὁρατῶν του οὐραίων. — Φ. Ποντοπυλίδης, Ράλλης, Ἰούλιος, Ἐρρικος. (Θ,336)

Ἰδανικότης μας, γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτὴ σου ἓνα μπουκέτο δόξοθερίας εὐχέ. — Μεταγχολλητὴ Ὀνειροσκόπος, Μαρομένη Ἐλαῖδα. (Θ,337)

Ἀεοντόκαρδοι Κρήτες ! Γενναῖοι Μικραῖοι ! Πολυμήχανοι Αἰγύπτιοι ! Ἀτρόμητοι Θεσσαλοὶ ! Φιλελεύθεροὶ ὑπόδουλοι ! Ἔϊνε δυνατόν, ἂν εἰς τὰς φλέβας σας ρέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, γὰ μὴ ἀνοδεύετε ὡς πρῶτον τὸ ὑπέροχον φευδάνωμα «ΔΕΙΝΟ-ΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ». ὑπὲρ ἧς τόσον αἷμα ἔβουσατε ; Ἐμπρός λοιπόν ! (Θ,338)

Ἐχομαι ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ εἰκόνας. Ὁ-ρατότερον βραβεῖον με Album. — Ἀντωνίας Γαρμπῆς, Κυδωνία (Asie Mineure). (Θ,339)

ΔΕΚΑ ΨΕΥΔΑΝΙΜΑ

Διὰ τὸ Δημονηφίσιμα τοῦ 1909

- ΗΣΥΧΟ ΑΕΡΑΚΙ
- ΗΧΩ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
- ΚΕΛΑΡΥΖΟΝ ΡΥΑΚΙΟΝ
- ΚΛΑΔΟΣ ΕΛΑΙΑΣ
- ΜΥΡΟΒΟΛΟΣ ΑΥΡΑ
- ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑ
- ΣΙΓΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
- ΣΙΩΠΗΛΗ ΝΥΞ
- ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
- ΧΡΥΣΩΜΕΝΗ ΔΥΣΙΣ

(Θ, 340)

Ψηφίσατε, ἀγαπητοὶ συναδελφοί, τὰ ἄνω προτεινόμενα δέκα Ψευδάνιμα μας. Νομίζομεν ὅτι εἶνε ἀξία τῆς ψήφου σας. Ἡσυχο Ἀεράκι καὶ Σι (Θ,341)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν μόνον με τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως». Διεύθυνσις : Mr C. Psaltoglou, Kafrel-Zayat (Egypte). (Θ,342)

Ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ